

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. Y.** zastoupen Mgr. Sofií Pondikasovou, advokátkou se sídlem Brno, Křenová 64, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2005, č. j. 36 Az 97/2004 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky Mgr. Sofie Pondikasové **se určuje** částkou 3225 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2004, č. j. OAM-499/VL-18-11-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů a vyslovil, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci, proto žalobu zamítl.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, neopatřil si úplné důkazy a jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Dále poukázal na to, že v zemi jeho původu vládne diktatura a stěžovatel tam měl problémy kvůli své politické činnosti, účastnil se totiž demonstrací. Pokud by se vrátil, byl by zřejmě uvězněn. Poukazuje rovněž na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem OSN, které jsou na tíživou situaci v Bělorusku aplikovatelné. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti

V doplnění kasační stížnosti pak zdůrazňuje, že správní orgán nedodržel zásadu vyhledávací, neboť měl zajistit další podklady a důkazy bez ohledu na to, co stěžovatel tvrdil ve správním řízení. Správní orgán podle stěžovatele pochybil, když pominul skutečnosti, které vyplývají ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Bělorusku z roku 2002 a informace MZV ČR č. j. 106017/2003. Z těchto dokumentů plyne, že: v Bělorusku dochází k represím „kverulantů“ a „odpůrců režimu“, adekvátní opatření ochrany občanů proti organizovanému zločinu jsou pouze v rovině teoretické, nelze vyloučit postihy osob, které požádaly o azyl v jiných zemích, a že účast běloruského občana na akcích nerežimních organizací může končit pronásledováním těchto osob. Rovněž soudnictví není nezávislé a v zemi se nekonají svobodné volby, dochází k porušování lidských práv a nezákonnému zatýkání a zadržování. Stěžovatel dále uvádí, že skutečnosti ohledně své účasti na demonstraci a problémů s policií při prvním pohovoru neuvedl z obavy, že se je dozví běloruské úřady. Jeho obavy pominuly až po kontaktu stěžovatele s právníkem a jinými žadateli o azyl. Rovněž uvádí, že s ohledem na situaci v Bělorusku by případná stížnost na jednání policie mohla stěžovateli spíše uškodit a proto si nikde nestěžoval. Stěžovatel poukazuje na to, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je dostačující i pouhé riziko, že jednotlivec bude podroben zakázanému zacházení (tj. mučení a nelidskému zacházení); v daném případě toto riziko je. Rovněž podle stěžovatele byly naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť z uvedených skutečností plyne reálná možnost pronásledování za účast na demonstracích a žádost o azyl v České republice (stěžovateli totiž hrozí bití a mučení v případě zadržení). Rovněž měla být konstatována překážka vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu. Ve „zprávě ZU“ je totiž doslovně uvedeno, že nelze postih žadatelů o azyl vyloučit, a tvrzení žalovaného, že tomu tak není, je nesprávné. Nevyslovení překážek a neudělení azylu je tak v rozporu se zákonem o azylu, ale i Evropskou úmluvou o lidských právech. Stěžovatel v dalším podání doplnil, že kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje svoje rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu za vydaná v souladu se zákonem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že v průběhu správního řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by umožňovala udělení azylu, neboť stěžovatel požádal o udělení azylu z důvodu legalizace svého pobytu, což není azylově relevantní skutečnost, stejně jako jeho bytové problémy v zemi původu a jeho přání pracovat a žít s přítelkyní v České republice.

Stěžovatel k vyjádření žalovaného opět zdůraznil, že se zúčastnil protivládní demonstrace a že měl v zemi původu problémy s policií, což žalovaný zcela opomenul. Rovněž se nevypořádal s otázkou proč nebyl udělen humanitární azyl ani překážka

vycestování. Uvedl také, že mu z Běloruska volala matka, že policie ví o jeho žádosti o azyl v České republice. Stěžovatelova maminka má u policie známé, kteří vědí, že stěžovatele a jeho přítelkyni po návratu nechá policie zavřít.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu (Městského soudu v Praze) režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*), tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení azylu a pro vyslovení překážky vycestování a krajský soud toto nesprávně posoudil. Namítá však také důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*), domnívá se totiž, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si potřebné podklady.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 10. 2. 2004 stěžovatel podal žádost o udělení azylu, kde uvedl, že Bělorusko opustil dne 2. 3. 2002 proto, aby si vydělal na byt. V Bělorusku nemá bydlení ani práci; najít práci je tam prakticky nemožné, neboť to prezident L. neumožňuje. O azyl žádá proto, aby si legalizoval pobyt. V České republice byl již za prací v roce 2001. Z protokolu o pohovoru k důvodům své žádosti pak vyplynulo, že stěžovatel při tomto pohovoru nově uvedl jako důvod svého odchodu z Běloruska (vedle obtíží s bydlením) také skutečnost, že se v lednu roku 2001 zúčastnil demonstrace, kterou policie rozehnala a stěžovatel byl zadržen. K dotazu žalovaného, proč to nezmínil již ve své žádosti, stěžovatel uvedl, že byl rozespalý a bál se, že by se o tom mohli dozvědět v Bělorusku. Bát se přestal až teprve poté, co mu právník sdělil, že se v Bělorusku nic nedozví. Ohledně demonstrace, které se měl zúčastnit spolu se svou přítelkyní, uvedl, že si nepamatuje, která strana ji organizovala, ale ví že na transparentech byla hesla jako: „L. Diktátor, dej nám práci, snížit daně“. Když je zastavila policie a vyzvala k rozchodu, nikdo neodešel. Pak je začala policie rozhánět a jednotlivé demonstranty nakládat do aut. Stěžovateli se nepodařilo utéct, dostal ránu obuškem přes záda a byl odvezen na policejní stanici, kde byl vyslechnut a bylo mu sděleno, že pokud se bude účastnit další demonstrace,

půjde do vězení. Byl zde zadržen přes celou noc a ráno propuštěn. Žádné další demonstrace se již nezúčastnil, ani se neinformoval, proč byl zadržen. Rovněž uvedl, že měl potíže s policií kvůli nesprávnému parkování, byly mu totiž zabaveny doklady. Dále poukázal na to, že nemohl najít zaměstnání a že to je podle jeho názoru kvůli účasti na demonstraci. K dotazu žalovaného, proč nepožádal o azyl ihned po svém příjezdu, uvedl, že chtěl nejprve prodloužit svoje vízum i vízum své přítelkyně a dal proto 50 000 Kč zprostředkovateli; ten však prodloužení nezařídil a peníze si ponechal. Stěžovatel si chce nyní legalizovat pobyt, neboť za poslední měsíc dostal dvakrát pokutu 2000 Kč za to, že zde pobýval nelegálně a bylo mu sděleno, že „příště bude odvezen na cizineckou policii“.

Žalovaný mu rozhodnutím ze dne 16. 3. 2004 azyl neudělil z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a rozhodl, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Dospěl totiž k závěru, že žádost o azyl je účelová a stěžovatel si jí hodlá pouze legalizovat pobyt v České republice. O pravdivosti jeho tvrzení týkajícího se účasti na demonstraci pak vyslovil pochybnost, a to s ohledem na skutečnost, že tuto informaci stěžovatel neuvedl ve své žádosti, ale až při pohovoru, navíc výpověď o demonstraci poskytnutá stěžovatelem se výrazně odlišuje od výpovědi, kterou poskytla jeho přítelkyně.

Stěžovatel namítá, že jím vylíčené skutečnosti – zejména účast na demonstraci – jsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu; s tím nelze souhlasit. Podle citovaného ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Co se rozumí pronásledováním zákon o azylu stanoví výslovně (*za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*). Stěžovatel má zato, že ho jeho účast na protivládní demonstraci a následné zadržení policií kvalifikuje k udělení azylu. Nejvyšší správní soud s ním však v daném případě nemůže souhlasit. I kdyby totiž uznal, že se stěžovatel skutečně protivládní demonstrace zúčastnil - přestože je jeho tvrzení o účasti na demonstraci značně nedůvěryhodné a jeví se účelovým (zejména kvůli tomu, že tuto informaci stěžovatel neuvedl ve své žádosti, ale až při pohovoru, a to údajně ze strachu před běloruskými úřady; na druhou stranu se nebál při pohovoru dát za vinu nedostatek pracovních příležitostí přímo prezidentu L., navíc tomu nasvědčují i další skutečnosti uvedené v rozhodnutí žalovaného) - není možné za daných podmínek o udělení azylu z tohoto důvodu uvažovat.

Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena žádná lhůta, ve které je cizinec povinen o azyl požádat, Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81 (přístupný na www.nssoud.cz), konstatoval, že *o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V opačném případě, tedy při podání žádosti o azyl s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kde mu může být ochrana formou azylu udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusejí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí azylu vyloučit podobně, jako žádost v jiné, než první bezpečné zemi. Z uvedeného je zřejmé, že k tomu, aby žádost o udělení azylu mohla být úspěšná, je třeba, aby cizinec o udělení azylu požádal neprodleně po svém příchodu*

do země. V daném případě stěžovatel podle svých slov o azyl žádá z důvodu perzekuce za účast na demonstraci v lednu 2001. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v České republice již v roce 2001 (jak uvedl v žádosti o udělení azylu), je tedy nanejvýš logické, že o azyl měl požádat již tehdy; to však neučinil a naopak se vrátil zpět do Běloruska. Znovu přijel do České republiky v březnu 2002, avšak o azyl opět nepožádal a učinil tak až téměř po dvou letech (v únoru 2004), navíc poté, co se mu nepodařilo legalizovat pobyt prostřednictvím ukrajinských zprostředkovatelů a dostal dvě pokuty za nelegální pobyt s výstrahou, že příště již to jen pokutou řešeno nebude. Nejvyšší správní soud za této situace plně souhlasí se žalovaným a krajským soudem, že důvodem, pro který stěžovatel o azyl žádá, je snaha legalizovat svůj pobyt v České republice. Tento důvod pak není azylově relevantním a azyl mu tak nebyl udělen zcela po právu. Na shora uvedeném nemůže nic změnit ani nedemokratický režim prezidenta L., který v Bělorusku panuje a jehož nedostatky - byť jsou velice závažné - zmínil stěžovatel v kasační stížnosti.

Pokud jde o stěžovatelem uvedenou možnost udělení humanitárního azylu, tak k tomu je třeba poukázat na nenáročný charakter humanitárního azylu. Udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu je totiž věcí volné úvahy příslušného orgánu státní správy včetně úvahy o tom, zda jde o případ hodný zvláštního zřetele. Žadatel o azyl tudíž jeho neudělením nemůže být zkrácen ve svých právech. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, věcně jen v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené zákonem. To však v daném případě zjištěno nebylo, navíc stěžovatel proti neudělení humanitárního azylu v žalobě přímo nebrojil.

Stěžovatel rovněž namítá, že na něho měla být vztahena překážka vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu, neboť kdyby vycestoval zpět do Běloruska, byl by uvězněn, protože požádal v České republice o azyl a hrozilo by mu nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Nejvyšší správní soud již opakovaně uvedl, že *podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, a překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona je nutno posuzovat samostatně* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, přístupný na www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, uveřejněný pod č. 260/2004 Sb. NSS). V naposled uvedeném rozsudku zdejší soud rovněž konstatoval, že *udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 (pozn. soudu nyní odst. 5) citovaného zákona nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase. Podle § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu.*

V dané věci stěžovatel spatřuje existenci překážky vycestování v tom, že mu ve vlasti hrozí uvěznění za to, že v České republice požádal o azyl. Tuto skutečnost mu měla potvrdit jeho matka při telefonickém hovoru. Jak vyplynulo ze zprávy MZV ČR č. j. 106017/2003, nejsou známy případy, že by osoby neúspěšně žádající o azyl byly v Bělorusku nějakým způsobem postihovány, nicméně tuto skutečnost nelze vyloučit. Nejvyšší správní soud

má tedy zato, že stěžovatel může být po svém návratu vystaven určitým administrativním těžkostem, případně i postihu, ten však zjevně nebude dosahovat intenzity požadované § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu, neboť z žádných informací nevyplývá, že by mu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, jak požaduje citované ustanovení. Krajský soud tak postupoval v souladu se zákonem, když jeho žalobu zamítl. Naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebylo shledáno.

Stěžovatel rovněž namítá, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, neopatřil si úplné důkazy a jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Podle stěžovatele měl žalovaný v souladu se zásadou vyhledávací, zajistit další podklady a důkazy bez ohledu na to, co stěžovatel tvrdil ve správním řízení. S touto námitkou však nemůže zdejší soud souhlasit. Jednak se jedná o námitku nekonkrétní, neboť stěžovatel neuvádí jaké další podklady měl žalovaný opatřit ani co z nich měl zjistit. Rovněž neuvádí, v čem spatřuje nesoulad rozhodnutí se zjištěnými podklady. Takovým nekonkrétním důvodem se nemůže Nejvyšší správní soud zabývat; řádně vymezený důvod kasační stížnosti totiž musí vedle zpravidla právního hodnocení situace obsahovat okolnosti skutkové, tedy v čem konkrétně stěžovatel namítaná porušení zákona spatřuje. Tak tomu u dané námitky nebylo. Je vhodné však uvést, že v řízení o udělení azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Tato žadatelova aktivita nemůže být nahrazena žádnou činností správního orgánu. Správní orgán pak zejména ověřuje pravdivost a hodnověrnost stěžovatelem uvedených skutečností a k tomu zajišťuje důkazy. Nelze tak stěžovateli přisvědčit, že žalovaný má povinnost zjišťovat podklady bez ohledu na žadatelem poskytnuté informace, naopak je to žadatel, který svým tvrzením stanoví rozsah dokazování. V daném případě žalovaný svojí povinností zjistit přesně a úplně skutkový stav věci plně dostal a rozhodnutí je vydáno na podkladě skutečností obsažených ve správním spisu. Zdejší soud má zato, že žádné další důkazy prováděny být nemusely, neboť všechny podstatné skutečnosti žalovaný zjistil. Tvrzený důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neobstojí.

Vzhledem k tomu, že nebylo zjištěno naplnění žádného z uplatněných důvodů kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovená advokátka vyčíslila požadovanou odměnu částkou 4300 Kč [4 úkony právní služby: příprava a převzetí a vyjádření ze dne 17. 6. 2005, 24. 6. 2005 a 27. 6. 2005 (pozn. soudu: advokátka má na mysli vyjádření ze dne 26. 7. 2005, neboť dnem 27. 6. 2005 žádné vyjádření datováno není); a 4 režijní paušály po 75 Kč]. Pokud jde o vyjádření ze dne 24. 6. 2005, tak v něm pouze jednou větou sdělila, že kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jednalo se o skutečnost,

kteřou advokátka zřejmě opomněla do předchozího podání zaznamenat, ale která z něho byla zcela zřejmá; takový přípis pak nelze považovat za řádné písemné podání ve věci samé, za něž by jí mohla náležet odměna. Soud proto určil odměnu advokátky částkou 3x 1000 Kč za tři úkony právní služby - převzetí a příprava věci a dvě písemná podání týkající se věci samé a 3x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 3225 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu